

Коли людина відправляється закордон, перед тим вона вже уявляє як поїздка відбудеться. Складає план, уявляє, що вона нове побачить, із чим ознайомиться. Так само і я перед поїздкою в Брест уявляла місто і країну, яку я бачила лише на телеекрані. Але я навіть подумати не могла, що моє ознайомлення із героїчним містом почнеться уже в вагоні. Як виявилось з нами (українською делегацією) в одному вагоні їхала людина, яка працює в Брестському архіві і знає про трагедії, які відбулися на тій землі дуже багато, бо він це все досліджував. Ми з ним познайомилися, його звать Крістіан. Він з Німеччини. Він дуже цікаво розповідав нам про події, які зв'язані із Брестом. Особливо було цікаво спостерігати, як він із своїм іноземним акцентом старався пояснити так, а би ми зрозуміли. Тобто ми того, як приїхали в місто, віртуально вже ознайомилися із славним містом Білорусії.

Те, що ми приїхали на день раніше до початку конференції, засмучувати не стало. Адже у нашому розпорядженні було півтора дня аби ознайомитися із містом. І перше, що мене вразило, це дуже чисті вулиці, а саме місто прекрасно квітчало у пелюсточках різноманітних квітів. Це не можливо було пропустити і не замітити. Це так чудово!!! Особисто мені було дуже приємно гуляти по таких охайних вулицях. Також мені дуже сподобалися незвичайні пам'ятники та музеї, які я зустріла у місті. Це музей різноманітних поїздів (хоча ми туди не потрапили, але я вражена такою оригінальністю), музей стародавніх цінностей, або музей старовинного міста XIII століття, яке просто манить нас своєю таємничістю та старовиною. Також у перший день ми відвідали Брестську кріпость. Мені просто не вірилося, що я знаходжуся на такому величному місці в історії. Мені дуже сподобалася один надпис на стіні, який був зроблений у 1958 р. «Умираем не срамя». А це означає, що тут проливали свою кров за рідні землю мужні і сильні. Всі будинки, церкви, вулички, пам'ятники нагадували про свою вічність.

Відкриття конференції відбулося 21 червня. Мені просто не вірилося, що я приїхала на міжнародну конференцію на якій буду захищати свої роботи учні і студенти із п'яти країн: Молдови, Білорусії, Росії, Естонії і звичайно України 😊

Дуже приємно було бачити представників різних країн, які вітали із відкриттям конференції. Також мені дуже сподобався виступ Ізраїльської співачки, яка також допомогла вдало відкрити міжнародну конференцію. Ще щиро від душі вразили перші виступи наших учнів, які уже в перший день мужньо захищалися. Це Контанистова Марія з Москви, Муратова Дарина з Таллінна, Сидорова Анастасія і Савчук Надія з Бреста.. Всі вони показали найбільшу мужність, бо вони виступали у перший же день.

Напевно саме 22 червня вразив всіх найбільше. Адже саме в цей день в ночі всі ми відправилися в кріпость , щоб по-справжньому відчутти величну церемонію присвячену початку війни. Саме в ту ніч , незважаючи на сонність та сирість погоди, ми відчували сильний дух, який ще досі живе у цих стінах. Тому що саме ці стіни, ця земля пам'ятають про страшні події які починалися саме в ніч із 21 на 22 червня 1945р. Саме в ночі, коли місто безпорадно спало, ці стіни тримали перший удар Другої Світової війни.

Та і не тільки в носі, але й на протязі всього дня ми відчували цей справжній дух війни. У цей день ми відвідали Державний архів Брестської області. Де ми познайомилися із дуже старовинними документами, анкетами та газетами. Також ми провели творчий вечір із письменником, героєм Брестського гетто Романом Левіним. Ці вірші так сколихнули серця кожного, що після зустрічі багато хто зрозумів сутність нашої конференції.

Наступний день був дуже важливим. Адже нас усіх чекало чотири засідання і тринадцять виступів. Третє засідання «Діти і Голокост» вела я і, чесно кажучі, мені спершу так було страшно, що я від української делегації буду вести конференцію, та ще із моїм українським акцентом вести конференцію російською для мене було випробуванням для розвитку своєї розмовною російської. Але все закінчилося доволі не погано і я дуже задоволена. На четвертому засіданні , я почула роботу Шевчук Марії м. Москва, яка працювала над темою праведників світу Рівненської області. Мене це так здивувало, адже я сама із Рівненської області. Це було так приємно почути, що

про твою маленьку область знають у Москві і над нею працюють, її вивчають. Це було неймовірно!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ось і настав останній день міжнародної конференції, коли я повинна була захищати свою роботу. Але спершу ми відправилися на Бронну гору, і відвідати місця Голокосту в Брестській області. Особливо мене вразили розповіді на місцях Романа Левіна. Адже саме він це відчував своїм тілом і душею. Саме від нього можна почути правду, яка довгі роки ховалася або заборонялася. Мені це дуже сподобалося. Але мене ще чекав мій виступ. Але на голодний шлунок діло ніколи не можна починати (слова істинного українця), ми відправилися в Бронногорську школу, де нас дуже тепло зустріли із хлібом і сіллю, а також із піснями та танцями. Нас дуже смачно почастили обідом. І лише після того, як ми добре посмакували Білоруською домашньою кухнею, ми пішли відкривати наші останні виступи наукових та творчих робіт. Я ХВИЛЮВАЛАСЯ. Адже мене чекав мій виступ. Але все пройшло так швидко, що я не встигла зрозуміти, як я уже виступила.

Нажаль настав час прощатися. Українська делегація відправлялася пізно ввечері, тому ми відправилися проводити всіх, хто вже їхав.

Мені дуже сподобала поїздка у Брест. А найбільше мої українські друзі. Це Мегедь Олічка, яка стала моєю найкращою подругою на поїздку і залишиться нею, це найпривітніша Світлана Леонтівна Кандеєва, яка була нам і мамою, і подругою, і вчителем, яка все робила а би нам було добре і комфортно. Також це Ілля Борисович Медвинський, знаний історик, який знав на все відповіді, і де б ми не гуляли він знав про це місце і розповідав нам із таким захопленням, що прогулянка перетворювалася на урок у минуле. Я ВАМ ВСІМ ПОСПРАВЖНЬОМУ ДЯКУЮ!!!!!!!!!! Тому що ви найкращі!!!!!!!!!!!!!!

Я дякую організаторам цієї конференції за такий шанс, дякую своїй викладачці, з якою ми готували роботу, дякую своїй родині, яка вірила в мене і підтримувала, та найбільше дякую своїй матері, яка мені вчасно підготувала всі документи, яка не жаліючи сил все робила, а би я побувала закордоном. Саме завдяки своїй матері, я побувала на міжнародній конференції, саме

завдяки їй я зараз пишу цей звіт, бо у мене є свої враження. Це мій перший звіт!!!! Я вирішила його написати із тими справжніми почуттями, які пробудила в мені ця поїздка.

Дякую всім!!! Я надіюсь наші зв'язки будуть продовжувати жити.

Адже як казав в перший день Альтман Ілля Олександрович:

«Не только говорить, но и делать!»

P.S: Я не прощаюсь, я кажу до нових зустрічей!!!

**З повагою представник української делегації
Федчук Анастасія Олександрівна**